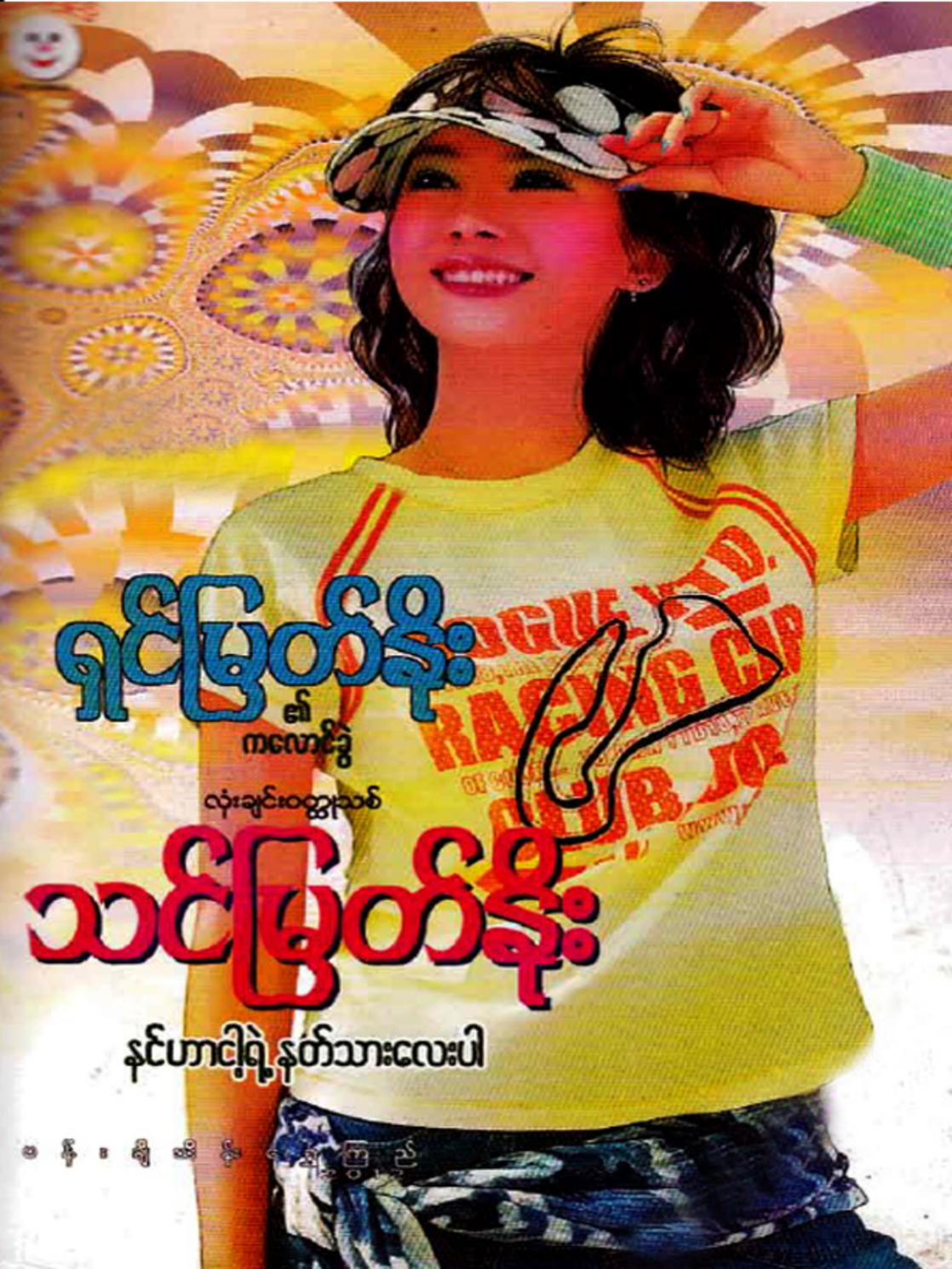

ရှင်မြတ်နိုး

၏
ကလောင်ခွဲ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

နှင်ဟင်္ဂါရုံ၊ နတ်သားလေးပါ

မ နိ ချိ မိ န ချိ မြည်

အခန်း(၁)

မင်းအဓိပတိတဲ့ ...။ နှာတံချွန်ချွန်မြဲမြဲ၊ ဆံပင်လေးတွေက ခွေခွေလိမ်လိမ် နဖူးလေးပေါ် ခွေကျရင်း မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောလွန်းနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွှေသုန္ဒရီ စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာ ပင် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရွှေသုန္ဒရီနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်နေသော သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားရကာ သဘောကျနှစ်သက်မိသွားရလေသည်။ ။

‘ဒီသူငယ်က မင်းအဓိပတိတဲ့ မိုးသက်စံ၊ အဓိပတိအဖေက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျေးဇူးမကင်းကြဘူး၊ အခု အဓိပတိရဲ့ အဖေက ဆုံးသွားတော့ မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အဖေက ကိုယ့်လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ်တို့ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်နော်’

‘ကိုရယ်... မိုးတို့ မှာ လည်း သားမှ မရှိတာ၊ မင်းအဓိပတိအဖေ ကိုမင်းကျော်က မိုးနဲ့ လည်း ခင်မင်တာပဲ၊ အိမ်ထောင်ကျမှ ကွဲသွားခဲ့ကြတာလေ၊ စိတ်ချ...သားအဖြစ်နဲ့ မွေးစားပါ့မယ်၊ မိုးတာဝန်ယူပါတယ်နော်၊ သားလေး မင်းအဓိပတိ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော် မေမိုးတို့ အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်သလိုနေ၊ မင်းအိမ်လို သဘောထားပါ၊ ဒါက မေမိုးတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ရွှေသုန္ဒရီတဲ့ ၊ မင်းအဖေနဲ့ မေမိုးတို့က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သားလေးကို မတွေ့ဖူးပေမယ့် လွန်

ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတောင် မင်းအဖေနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးတယ်ကွယ်’

ကိုမင်းကျော်နှင့် တွေ့ခဲ့တုန်းက သားရေးသမီးရေးကိစ္စတွေပြောဖြစ် ခဲ့သေးတာပါ။ သတိရမိနေသည် ။ သူ့သားနှင့် မိုးတို့ သမီးလေးရွှေသုန္ဒရီ ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ပါ။ တစ်နေ့မှာ ပါ။ မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ ကောင်လေး က မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် ချောတယ်၊ ကျောင်းစာမှာ လည်း တော်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်မိုးသက်စံ သဘောတူနေမိသည် ။

‘အဓိပတိ... သား ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်၊ အောက်ထပ်မှာ ပဲ သားအတွက် အိပ်ခန်းပြင်ပေးထားတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ၊ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပါကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ညို’

‘အုတ်ခရေ... ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲထည့်ပေးပါဦး၊ သူလေးက မောင်အုတ်ခတဲ့ ၊ သား ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ ရတယ်နော်၊ လိုအပ်တာလည်း ပြောပါ၊ အန်ကယ်ညိုတိုက်က မင်းအားနာစရာမလိုအောင် နေထိုင် စားသောက်လို့ ရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မင်းအဓိပတိကို မျက်တောင်လေးပင် ခတ်ဖို့ သတိမေ့လျော့ပြီး သူမ မျက်တောင်ခတ်တဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာ မင်း အဓိပတိပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကြောက်မိသလိုလို၊ မင်းအဓိပတိရဲ့ ပုံရိပ်က ရွှေသုန္ဒရီလေးရဲ့ နှလုံးသားအထိ စွဲငြိသွားရလေပြီ ဖြစ်သည် ။ ရွှေသုန္ဒရီကလည်း မာနတစ်ခွဲသားနှင့် ယောက်ျားလေးတွေကို အရေးတယူလုပ်တတ်တာမဟုတ်။ ကျောင်းမှာ လည်း အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး ရွှေသုန္ဒရီက အထာကြီးကြီးနဲ့ နေတတ်တာပါ။

‘အစ်ကိုလေးအတွက် အခန်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ’

‘လိုက်သွားလေ မင်းအဓိပတိ၊ သားလိုအပ်တာတွေလည်း ခိုင်းလို့ ရတယ်၊ အုတ်ခ... မင်းအစ်ကိုလေးကို ဂရုစိုက်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါခင်ဗျာ’

အုတ်ခဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကောင်လေးက လာ၍ မင်းအဓိပတိအတွက် အခန်း အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် သူ ထလိုက်သည်။ မဆီမဆိုင် အုတ်ခအား ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားရလေသည်။ တော်တော်လေး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ အုတ်ခ။ မင်းအဓိပတိ သူမရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် လုပ်ဆောင်သည်။

‘အန်ကယ်ညို အန်တီစံ ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေးကွယ်’

‘အေး အေး’

မေမေဘေးနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ ရွှေသုန္ဒရီကိုတော့ မင်းအဓိပတိက နှုတ်ဆက်ဖို့ နေနေသာသာ လှည့်၍ ပင်မကြည့်။ ဘယ်လောက်များ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလဲ။ သူမနှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ စုထော်သွားရသည်။

‘ကောင်စုတ်... ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလိုက်တာ၊ သူများ အိမ်လည်း ကပ်နေသေးတယ် အရူးကောင်’ သုန္ဒရီစိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့် ကျိတ်ပြီး ပြောဆိုပစ်မိသည်။ မင်းအဓိပတိ မာနတွေပြတာလား။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း သုန္ဒရီကိုဘေးမှာ ထားပြီး သမီးချောလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ များ ထင်မှတ်ကြသေးရဲ့ လား။ မေမေဆို မင်းအဓိပတိအကြောင်း ချီးမွမ်းစကားပြောမဆုံးနိုင်တော့။ မင်းအဓိပ

တီအရိပ် ပျောက်သွားလို့ သုန္ဒရီနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကျင် စူးနှင့်နှင့် လေး ခံစားနေရသည်။ ။

‘ကိုညိုရယ် ကိုမင်းသားလေးက ချောလိုက်တာ၊ မျက်နှာထားလေး ကလည်း တည်တည်တင်းတင်းလေးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲနော်၊ ဣန္ဒြေရှိလိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးကလည်း ယောက်ျားပီသတယ်၊ အသား အရေလေးကလည်း ဝင်းဖန့်နုဖပ်နေတာပဲ၊ စာလည်း အရမ်းတော်တယ် ဆို’

‘ဟုတ်တယ်စံ၊ သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မိဘအမွေအနှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်ပါစေ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိကြတော့ မင်းအဓိပတိ လေး အားငယ်နိုင်တယ် ဂရုစိုက်ကွာ’

‘စိတ်ချ... စံတို့ မှာ လည်း သားမှ မရှိတာ၊ သုန္ဒရီ... သမီး... မောင်မ င်းအဓိပတိကို အားကျစမ်း၊ စာအရမ်းတော်တာပဲ၊ အတန်းထဲမှာ အဆင့် တစ်ချည်းပဲတဲ့၊ ကြားလား’

မေမေက သူမခေါင်းလေးကို ပုတ်ပြီး ထွက်သွားသဖြင့် သုန္ဒရီတစ် ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းလေး ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေကလည်း ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွား၏။ မင်းအဓိပတိရှိနေတဲ့ အောက်ထပ်က အခန်းလေး အား လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ငေးမောကြည့်မိနေရင်း သုန္ဒရီ အပေါ်ပြန် တ က ‘ရ မှာ ဝန်လေးလာ၍ မင်းအဓိပတိအခန်းထဲ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ သွားရန် စဉ်းစားနေမိသွားသည်။ ။

‘သုန္ဒရီကို အဖက်မလုပ်သလို နှုတ်တောင်မဆက်တဲ့ ကောင်စုတ်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတယ်၊ ဝင်ကို တွေ့ပစ်မယ်’

မင်းအဓိပတိလုပ်ရက်အတွက် သုန္ဒရီ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ သူများ အိမ်မှာ လည်း ကပ်နေသေးတယ်၊ ဖေဖေပြောတာကတော့ မင်း

အဓိပတိလည်း ခြံနဲ့ တိုက်ရှိတယ်တဲ့ ။ သူ့အဖေရဲ့ မှာ စကားကြောင့် သုန္ဒရီတို့ မိဘတွေ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ လာနေတာတဲ့ ။ သူလည်း ချမ်းသာတာပဲဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာဖြစ်မယ်။ သူမ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ သူမ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

‘အုတ်ခ’

‘ဗျာ... မမလေး’

‘နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘အစ်ကိုလေးက ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ပါ၊
ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးနေတာပါ မမလေး’

အုတ်ခက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ပန်းကန်ထဲထည့်နေရင်း အစ်ကိုလေးက သေသေသပ်သပ်လေး စားသောက်နေထိုင်တတ်တယ် မမလေး၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေကို ထားတာလည်း စီစီရီရီနဲ့ စည်းကမ်းကြီးပုံရတယ် မမလေးဟု ပြောနေသဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်တွန့်မဲ့သွားရသည် ။ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ သေပြီပဲ။ သုန္ဒရီက ပရမ်းပတာ။ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ဟိုပစ်ဒီပစ်နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ လိုက်သိမ်းပေးရသည် ။ ငပျင်းမလေး။ ဒါပေမဲ့ သူသိတာမှ မဟုတ်တာပဲ။

‘ဟဲ့ အုတ်ခ... ပေး သူ့အခန်းထဲ မမလေး သွားပို့ပေးမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာနေတဲ့ သူဆိုတော့ မမလေးလည်း မာနပြနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေဟယ် နော်၊ နင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့’

‘မမလေး’

‘ဘာလဲ’

‘အစ်ကိုလေးက ကြိုက်ပါ့မလား’

‘ဘာပြောတယ်၊ ငါက ဘာမှိုလို့ လဲဟဲ့၊ အိမ်ရှင်လေ၊ သွား... စကားမ ရှည်နဲ့၊ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ သွားတော့’

အုတ်ခ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မျက်နှာ လေးငယ်သွားကာ ထွက်သွားသည်။ ။

‘မင်းအဓိပတိ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် သုန္ဒရီကတော့ နင်နဲ့ ခင် မင်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရမှာ ပဲလေ၊ မိတ်ဆွေအဆင့်လောက်လေးများ တစ်တိုက်တည်းမှာ နေပြီး အဖြစ်သ ည်း မနေစမ်းပါနဲ့ မင်းအဓိပတိ’

သူမ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လေးကိုယူပြီး မင်းအဓိပတိအခန်းထဲ ဝ င်လာခဲ့သည်။ ။

‘ဝင်လာခဲ့မယ်နော် မင်းအဓိပတိ’

သူ့အခန်းက သော့ပိတ်ထား၍ သူကဝင်လာခဲ့ရာ သူလဲ့အိပ်နေရာ ကနေ ကပျာကယာထပြီး အလိုမကျတဲ့ မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ဖော် ရွှေမှုကင်းစွာဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာတာလဲဟု တင်းတင်းပြတ်ပြ တ် မေးသည်။ ။

‘မင်းအဓိပတိပဲ ဗိုက်ဆာလို့ ဆို၊ အုတ်ခက ဘာလုပ်တတ်မှာ လဲ၊ သုန္ဒရီပြုတ်ပေးပြီး ယူလာခဲ့တာလေ’

‘အမိ’

‘ပြော’

‘နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်အခန်းထဲကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ ဝင်မလာ

ပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းက မိန်းကလေးလေ’

‘တစ်တိုက်တည်းနေကြတဲ့ သူပဲဟာ၊ ပြီးတော့ သုန္ဒရီက အိမ်ရှင်ဖြစ်
နေလို့ မင်းအဓိပတိကို ဧည့်ဝတ်ပြုတာပါနော်၊ အားမနာပါနဲ့၊ ခင်ခင်မင်
မင်နေကြမယ်လေ’

‘မင်းသွားတော့’

‘ဟင်’

‘ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်မနေတတ်ဘူး၊ မင်းတို့ တို
က်မှာ လာနေတာ ကိုယ့်အရွယ်သမီးမိန်းကလေး မရှိဘူးထင်လို့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ကိုယ့်အဖေကလည်း မသေခင် သားကို သူ့သူငယ်ချင်းဦးမောင်မော
င်ညိုတို့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ပဲ စိတ်ချတယ်ဆိုလို့ လာနေတာ၊ မင်းကို
မခင်ချင်ဘူး၊ မင်းသိထားဖို့ ပြောတာပါ’

မင်းအဓိပတိစကားသံတွေက မာထန်ပြတ်တောက်နေသလို အားနာ
မှုမရှိဘဲ မညှာမတာ၊ မျက်နှာမထောက်မထား ပြောနေ၍ လည်း သုန္ဒရီ
မျက်နှာထူထူပူပူကြီး ဖြစ်သွားရလေသည် ။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်
လေးကို သူ့ရှေ့မှာ ချပေးပြီး အရမ်းကို ချောမောလှပနေတဲ့ မင်းအဓိပတိ
ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ချင်မိတဲ့ စိတ်တွေ တားမရဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာတော့
လည်း သုန္ဒရီ ငေးမော ကြည့်မိသွားသေးသည် ။

‘မင်းထွက်သွားတော့လေ’

‘သွားတော့မှာ ပါ မင်းအဓိပတိ၊ သုန္ဒရီက ဒီတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်
မောင်ညိုနဲ့ ဒေါ်မိုးသက်စံတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးနော်၊ မျက်
နှာကြောကြီးက တင်းမနေစမ်းပါနဲ့ ’

သုန္ဒရီမျက်စောင်းဝဲဝဲလေးနှင့် ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။ တော်
တော်လေး ဘဝင်မြင့်နေပုံပဲ။ အခြေကြီးကြီး။ ဒါပေမဲ့လည်း သုန္ဒရီစိတ်
ခံစားမှုတွေ အံ့ဩထူးဆန်းစွာ မင်းအဓိပတိအပြုအမူတွေအပေါ် စိတ်မ
ဆိုးတဲ့ အပြင် ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေပဲဖြစ်ပေါ်နေခဲ့၏။

သုန္ဒရီလည်း မိန်းမချောလေးပါပဲ။ မြင်ရသူငေးယူရတာပါ။
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး
လေး။ မင်းအဓိပတိက အဖက်မလုပ်ပေ။ ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားရသည် ။

‘သုန္ဒရီလေး... ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ စားသောက်ခန်းထဲဝင် လာပြီး မျ
က်နှာလေးက သုန်မှုန့်စူပုပ်နေတာပဲ၊ မကျေနပ်စရာ ဘာတွေရှိနေလို့ လဲ
ကွယ်’

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ထားက သူမကို ချစ်ပြီး အမြဲတမ်း တယုတယနှင့် လိုအပ်
တာတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်တဲ့ မေမေ့ရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမပါ။ ငယ်စဉ်လေးက
တည်းက သုန္ဒရီတို့ အိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကာ သုန္ဒရီထိန်းကျောင်း
စောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည် ။

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် သုန်လေး ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ပေါင်မုန့်
မီးကင်ပေး၊ ထောပတ်သုတ်ပေး’

‘လုပ်ပေးမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒီနေ့ သုန်လေးအစားအသောက်တွေက
ထူးခြားတယ်ဟေ့၊ ဧည့်သည် ကောင်လေး မင်းအဓိပတိစားတဲ့ အစားအ
စာပဲ’

တကယ်ဆို သုန္ဒရီက မုန့်ဟင်းခါးတွေ၊ အသုပ်တွေပဲ စားတာ။ ပေါင်
မုန့်ဆို လုံးဝမကြိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်တော့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သု
တ်ကို စားချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြကာ ကြိုက်နေသည်။ ။

‘သုန်လေးအတွက်ဆို ဒေါ်ဒေါ်ထားက လုပ်ပေးပြီးသားပဲ၊ ကလေးမျ
က်နှာလေး သုန်မှုန့်မထားစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားပါ ငိုချင်လာလို့၊’

ဒေါ်ဒေါ်ထားကတော့ သုန္ဒရီကို အလိုလည်း လိုက်တယ်၊ ချစ်လည်း
ချစ်တယ်။ ဖေဖေကသာ မျက်နှာကြီးတင်းတင်းနဲ့ ဖခင်တာဝန်ကျေငြိန်
ပေမယ့်လည်း သမီးကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့။ မေမေကတော့ သုန္ဒရီဘက်
က။ မင်းအဓိပတိရဲ့ အဖေနဲ့ က ဖေဖေက ပိုရင်းနှီးတာတဲ့ ။ ဖေဖေက မ
င်းအဓိပတိကို သမက်လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။

‘သုန်လေး’

‘အမလေး... လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ထားရယ်’

‘သုန်လေး အတွေးတွေနဲ့ ဘာတွေများ ဒီလောက်အထိ စဉ်းစားနေရ
တာလဲ၊ မျက်ဝန်းလေး ညိုညိုမှိုမှိုနဲ့ ဘာအလိုမကျတာများ ရှိနေ
လို့လဲကွယ်’

‘ဟို... မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ ကောင်စုတ်လေး ဘဝင်မြင့်နေတယ်ထင်
တယ်၊ ပြီးတော့လေ သုန်လေး အသက်ငယ်နေသေးတာကို မုန်းတယ်၊ မ
ကျေနပ်ဘူးသိလား ဒေါ်ဒေါ်ထား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သုန်လေးရဲ့ ၊ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်က အပျိုကြီးဖား
ဖားလိုပဲ၊ သုန်လေးက ထွားကျိုင်းတယ်’

သုန်လေးစိတ်ထဲမှာ မြန်မြန်ကြီးချင်နေလေသည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ

တို့ ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ မင်းအဓိပတိကို ဘယ်လိုများ သတ်မှတ်ထားလဲ။

အရမ်းတော်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေမေက သမက်တော်ချင်နေတာတဲ့ ။ သုန္ဒရီက ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားမှ သုန်လေးကကြိုက်မှာ နော်ဆိုတော့ အရာအားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားမှ ဖြစ်မှာ နော်တဲ့ ။ ဒါဆို သမီးအပျိုကြီးပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတော့ မေမေက ရယ်သည် ။

ဖူးစာနဲ့ ကံကြမ္မာတွေကလည်း လိုအပ်ပါသေးတယ်တဲ့ ။ သမီးနဲ့ ဖူးစာဖက်ရမယ့်ယောက်ျား ဆိုရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့ လေ။ မင်းအဓိပတိဖြစ်နိုင်မလားပဲ။ သူမနှုတ်ခမ်းလေးပြုံးသွားတော့ ဒေါ်ဒေါ်ထားက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးဟု ပြောသည် ။

*

အခန်း(၂)

မင်းအဓိပတိစိတ်ထဲမှာ ရွှေသုန္ဒရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ သူစိမ်း
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် ကြည့်တဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း အကြည့်စူး
စူးတွေကို မနှစ်သက်မိ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိပါဘူး။ မင်းအဓိပတိနဲ့ က မနက်မှ
တွေ့ကြတာ။ သူ့အခန်းထဲကိုလည်း အကြောက်အရွံ့မရှိ ဝင်လာသေးသ
ည် ။ အုတ်ခပြောတာတော့ မမလေးသုန်က အိမ်ရှင်ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်ရ
မယ် ပြောပြီး အတင်းယူသွားတာတဲ့ ။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေကြီးပြီး မာနရှိမှ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ မိန်း
ကလေး ဖြစ်မှာ ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးနှိမ့်ချထားတဲ့ မိန်းမမျိုးကို
အဓိပတိ အမုန်းဆုံးပဲ။

‘မောင်ညိုနဲ့ မြသက်စံတို့ အရိပ်မှာ သားနေထိုင်ခိုလှုံရမယ်၊ ပညာ
ရေးမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်အောင် သား ကြိုးစားရမယ်၊ ကျန်တာတော့
သားကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးရှိပါတယ်၊ သားကိုယ်တိုင် လွတ်လပ်ပျောင်ရွ
င်စွာ နေထိုင်ပါ’

ဖေဖေက နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ပင် အန်ကယ်ညိုတို့ အုပ်ထိန်းမှု
အောက်မှာ နေထိုင်ဖို့ ကတိတွေတောင်းခဲ့၍ အဓိပတိ လက်ခံကတိတွေ
ပေးလိုက်ရသည် ။

ကျန်ခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေအားလုံး အန်ကယ်ညိုကအုပ်ထိန်းထား
၏။ ဖေဖေဆုံးပြီး တစ်လပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ပင် ပြင်ဦးလွင်မြို့ကသူ ရန်ကု
န်သို့ လိုက်ခဲ့ရ၏။

အန်ကယ်ညိုရော၊ အန်တီစံရော နွေးထွေးပျူငှာစွာ ဆီးကြိုပေမယ့်
အဓိပတိစိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်တာက ရွှေသုန္ဒရီကိုပါ။ အကြည့်စူးစူးတွေ
မျက်တောင်မခတ် သူ့ဆီ ကျရောက်နေသည် ။ ရွှန်းလက်တောက်ပနေ
တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် သူမအတွင်းစိတ်ကို ပေါ်တင်ကြီး ပြသနေ
၏။ အဓိပတိတောင် အနေရခက်တယ်။

ထို့ကြောင့် ပင် ရွှေသုန္ဒရီကို အရောတဝင် အနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်သည် ။

‘ကိုယ်က ဘဝင်မြင့်ပြီး ကြီးကျယ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ရွှေသုန္ဒရီရဲ့
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အရှက်သိက္ခာမရှိ ဝင်ရောချင်တဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို အထင်သေးတာ’

စောစောစီးစီးကတည်းက အရောတဝင်မနေထားမှ လူကြီးချင်းသ
ဘောတူလို့ လက်ထပ်ပေးတာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်မှာ ။

ကိုယ်အမြင်အကတ်ဆုံးမိန်းမတွေထဲမှာ ပညာရေးညံ့ဖျင်းပြီး
လက်ကြောမတင်းဘဲ ယောက်ျားလေးကို အကြောက်အလန့်မရှိ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်တာရယ်၊ မာနမရှိတာရယ်ပဲ။ မင်းလို မိန်းကလေး
မျိုးလေ။

ဖေဖေဆန္ဒ အရသာ သူလာရောက်နေထိုင်ရပေမယ့် သမီးပျိုလေးတ
စ်ယောက် ရှိနေ၍ မလွတ်လပ်ပေ။

‘ဆရာလေး မနက်စာအတွက် ဘာဟင်းတွေများ စားချင်လဲလို့ ဒေါ်

ဒေါ်ထားက မေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

သူ တံခါးပိတ်ထား၍ အပြင်မှ အုတ်ခဲက မေးနေသည်။ ။ အန်ကယ် ညှို့တို့ ကတော့ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရှိကြ၍ နှစ်ယောက်လုံး မအားလပ်ကြ။ ရွှေသုန္ဒရီပဲ သူ့စိတ်တွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။ ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားတယ် အုတ်ခဲ၊ အထူးအထွေမလုပ်ပါနဲ့ လို့’

‘အစ်ကိုလေး အားမနာနဲ့ နော်၊ ဖေဖေညှိရော မေမေစံကရော မှာထားတယ်၊ အစ်ကိုလေးကို ဂရုစိုက်ပါတဲ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲကွာ အစ်ကိုလေးက ကြေးများ ပါဘူး အုတ်ခဲ၊ အဆင်ပြေတာပဲ စီစဉ်ပါလို့ ပြောပေးကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အဓိပတိက စားသောက်စရာတွေလည်း မက်မက်မောမောမရှိ။ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်တယ်။ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေ လေ့ကျင့်ပေးထားတာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်ရမယ်တဲ့ ။ အခု သူ့မှာ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့ အချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သည်။ ။

‘ရွှီး... ဖောက်... ဖောက်’

‘ဖောက်... ဖောက်’

‘ရွှီး’

‘ဖောက်... ဖောက်’

ခြံထဲမှ အသံတွေကြောင့် ဘာသံတွေလဲဆိုပြီး အဓိပတိ ထကြည့်၏။

နေရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံထဲလှမ်းကြည့်မိတော့ ရွှေသုန္ဒရီ နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ကြက်တောင်ရိုက်နေကြတာပဲ။ ခြံကြီးထဲ မှာ ရေကူးကန်ရော၊ ကြက်တောင်ကွင်းရော ရှိနေသည်။ ။

‘ရှိုး... ဖောက်... ဖောက်’

‘ကံသာ... နင်အရမ်းညံ့တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် နိုင်အောင် မရိုက်နိုင်ဘူး၊ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ’

ရွှေသုန္ဒရီက ကောင်လေးလက်မောင်းကို ရိုက်ပုတ်နေတာ အမိပတိ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အရောတဝင်နေတာ အကျင့်လိုဖြစ်နေပြီဟု ထင်နေမိသည်။ ။ အမိပတိ မနှစ်သက်ဆုံးပဲ။ မိဘတွေကလည်း မရှိတော့ ပိုပြီးလွတ်လပ်နေ၏။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်၍ လိုက်ကာနှင့် ပါ ကာထားပစ်လိုက်သည်။ ။

‘ရှိုး ... ဖောက်... ဖောက်’

‘ဖောက်’

‘ကံသာ... နင် ထဘီဝတ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ သုန္ဒရီကိုတောင် နိုင်အောင်မကစားနိုင်ဘူး အရူး’

‘သုန္ဒရီနော် နင့်ကို အလျှော့ပေးထားတာ သိလား’

‘အမိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ အသုံးမကျရင် အသုံးမကျဘူးပြော၊ ဘာမှ အရှုံးပေးစရာမလိုဘူး၊ နိုင်အောင်ကစား’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

အမိပတိ ကြားနေရတာ စိတ်ပျက်မိသည်။ ။ ရွှေသုန္ဒရီ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ကြည့်ဦး။ ပေါင်တံဖွေးဖွေးနုနုတွေ အရင်းအထိ

မြင်နေရပြီ။ ဝတ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီက တိုလွန်းနေ၏။ အရှက်မရှိတဲ့ ကောင်မလေး။ အန်ကယ်ညိုက အလိုလိုက်လွန်းသည် ဟု ထင်သည် ။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

ရယ်သံတွေကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်နေတာ စိတ်က မဝင်စား။ ရွှေသုန္ဒရီအပြုအမူတွေကို ခြံထဲဆင်းပြီး တားဆီးပစ် လိုနေသည် ။ အဓိပတိနဲ့ တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပျံတန်တန် နန့်တန့်တန့်နဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မရှိဘူးဟု ထင်သည် ။

‘တောင်ပြီဟာ နင်ကညံ့တယ်၊ အသုံးကိုမကျဘူး၊ အလကားကောင် စုတ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားရေ... ခြံထဲကို အအေးလာချပေးပါ’

‘အေး အေး’

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာလေး လွင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မင်းအဓိပတိထွက်ကြည့်တာ သုန္ဒရီတွေ့လိုက်ရ၍ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားမှာ ပဲဟု တွေးကာ ကျေနပ်သွားရသည် ။

‘သုန္ဒရီ’

‘ပြော’

‘နင်တို့ တိုက်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာနေတယ်ဆို’

‘အင်း’

‘ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကောင်လဲ၊ နင်တို့ နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ သူနီ’

‘အမလေး နင့်မေးခွန်းတွေကလည်း များ လိုက်တာဟာ၊ သိချင်မနေ

ပါနဲ့ နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး’

‘နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား သုန္ဒရီ၊ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလိုရက်ရက်စက်စက် ပြောရတာလဲဟာ၊ ကံသာ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ သုန္ဒရီအနားမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် အနီးကပ်ရှိနေတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား’

‘ကံသာ... အရူး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သူ့နာမည်က မင်းအဓိပတိတဲ့ ၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းသား၊ သူ့မိဘတွေက ဆုံးပါးသွားကြလို့ ဖေဖေလက်ထဲ အပ်ခဲ့တာ၊ သူကချမ်းသာတယ်နော်၊ ခြံတွေတိုက်တွေ ရှိတယ်’

‘နင်က အထင်ကြီးနေတာလား သုန္ဒရီ’

ကံသာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် စိုးရိမ်တကြီး မေးနေသဖြင့် သုန္ဒရီ ရယ်ပစ်သည် ။

‘နင် ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်ရောက်လာတာ နင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းလား’

‘အင်းလေ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ကံသာရယ် ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့ အလန့်တကြား၊ မင်းအဓိပတိနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သုန္ဒရီကို လာမကန့်ကွက်နဲ့ နော် ဒါပဲ’

ကံသာ မကျေနပ်။ သုန္ဒရီကိုယ်တိုင်က မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ ကောင်ကို အရေးတယူ ပြောဆိုဆက်ဆံနေလေသည် ။ သူကျိတ်ပြီးချစ်နေရတဲ့ သုန္ဒရီကို ထိပါးလို့ ကတော့ မင်းသေပြီမှတ်။ မင်းဟာမင်း ဘယ်လောက်အထိပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ။ စိတ်ထဲကနေကျိတ်ပြီး ကြိမ်းဝါးပစ်သည် ။

‘ကလေးတွေ အအေးသောက်ကြဦးနော်၊ ဘယ်လို အရမ်းပင်ပန်းသွားကြပြီလား၊ မောင်ကံသာကရော သုန်လေးကို မနိုင်ပြန်ဘူးထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း သုန္ဒရီအပေါ် အနိုင်မယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အရှုံးပေးထားတာပါ’

‘ဘာပြောတယ် ကောင်စုတ်၊ ဘာတမင်အရှုံးပေးတာလဲ၊ လာပြန်ကစားမယ်၊ အနိုင်ကစား၊ နင်ရှုံးရင် ညံ့ဖျင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ်ကြားလား’

ညံ့ဖျင်းတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတွေကို သုန္ဒရီမုန်းတယ်။ ကံသာ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး။ သုန္ဒရီနှင့် ကစားတိုင်း အမြဲတမ်း မနိုင်ဘူး။ တမင်အရှုံးပေးတာတဲ့ ။ အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ သူမက မကျေမနပ်နှင့်ထိုင်ခိုင်းပေမယ့် ကံသာက ဆက်ထိုင်နေသည် ။

‘ထလေ ကောင်စုတ်၊ ပြန်ကစားမယ်၊ ရှုံးရဲရှုံးကြည့် နင်သိမယ်’

‘တော်ပြီ သုန္ဒရီ ပြန်တော့မယ်ဟာ၊ စိတ်မပါတော့ဘူး’

‘မရဘူး ကစားရမယ်၊ ငါ့ကို အနိုင်ကစားရမယ်၊ ရှုံးရဲရှုံးကြည့်’

‘ရှုံးမှာ ပဲ’

‘စိတ်ဓာတ်ပျော့တဲ့ ကောင်၊ တော်ပြီ နင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး၊ မုန်းတယ်’

,

ကံသာစိတ်တွေထဲမှာ မင်းအဓိပတိဆိုတဲ့ ကောင်ကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လောင်မြိုက်သွားသည် ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ သုန္ဒရီကို ချစ်မြတ်နိုးမိတာ ဖွင့်မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ သုန္ဒရီ သိသွားရင် သူ့ကို မုန်းသွားမှာ

ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက် မူကြိုအရွယ်ကတည်းက အတူတူ ကျောင်းတက်လာခဲ့ကြတဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ နေထိုင်လာကြတဲ့ သူတွေပါ။ သုန္ဒရီအနားမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိက ကံသာစိတ်တွေကို လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားစေလေသည်။

‘ပြန်တော့မယ် သုန္ဒရီ’

‘ပြန်’

‘ငါပြန်ပြီး သုန္ဒရီကို အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ကြိုးစား ကြိုးစား... သုန္ဒရီအကြောင်း သိတယ်နော်’

‘စောင့်ကြည့်လေ နောက်ဆို သုန္ဒရီကို အနိုင်ယူပြမယ်’

သုန္ဒရီက အသုံးမကျတဲ့ သူ၊ အမြဲတမ်းအရှုံးတွေနှင့် ခပ်ညံ့ညံ့ယောကျ်ားမျိုးတွေကို မနှစ်သက်တတ်။

ကံသာကလည်း ကံသာပဲ သုန္ဒရီကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အနိုင်မယူရက်။ အရှုံးပဲပေးနေမိသည် ။ ကံသာချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ သုန္ဒရီအောင်နိုင်သူကြီးအဖြစ် အပြီးဝင့်ဝင့် ကြွားကြွားတွေ ပိုင်ဆိုင်စေလိုခဲ့၏ ။ သူရှုံးသွားတိုင်း သူ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နှိမ်နှိမ်ချချပြောဆိုပြီး ရယ်မောတတ်သူ။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ အရှုံးပေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အနိုင်ယူရမယ်။ မင်းအဓိပတိနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်။

ကံသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ကံသာ ကောင်စုတ် ဘယ်တော့မှ တက်တက်ကြွကြွမရှိဘူး၊ နင်ကြိုးစားလေ့ကျင့်လာခဲ့၊ မိန်းကလေးကိုတောင်ရှုံးတဲ့ ကောင် အခြောက်ပဲ’

‘သမီးသုန်လေးရယ် မောင်ကံသာက သမီးလေးအပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးရှာပါတယ်၊ အမြဲတမ်းအလျှော့ပေးတယ်၊ အရမ်းလည်း ပြောဆိုမနေပါနဲ့ ကွယ်’

‘သုန်လေးကတော့ ဒီကောင့်ကို အထင်မကြီးပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးတာကြီးကတော့ အမြင်ကတ်တယ်’

သူမ သတိရသွားမိတာက မင်းအဓိပတိကိုပင်။ သူ့ရော ကြက်တောင်ရိုက်တတ်လား။ သွားခေါ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်။ အလကားမာနပြနေတဲ့ ကောင်။ အနိုင်ရိုက်ပြရမယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ထားက အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်... မင်းအဓိပတိနဲ့ ပြိုင်ရမယ်၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်ချင်တယ်။ သွားမယ်’

စောစောက လိုက်ကာဖွင့်ကြည့်ကတည်းက သူစိတ်ဝင်စားလို့ ပဲပေါ့။ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ သုန္ဒရီစိတ်ထဲမှာ မင်းအဓိပတိနဲ့ ကြက်တောင်ရိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာနေတာ တားမရ ဆီးမရ။

ထို့ကြောင့်ပင် တိုက်ကြီးထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းအဓိပတိ အခန်းမှာ ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် အဖြစ်သည်းလွန်းတဲ့ သူဆိုပြီး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် တံခါးကို ထုပစ်လိုက်သည်။

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

‘ဒုန်း’

‘အဓိပတိ တံခါးခဏဖွင့်ပါ၊ ပြောစရာရှိလို့’

သူမ ထုနေပေမယ့် တံခါးကမဖွင့်ပေ။ အထဲမှာ ဘာသံမှ လည်း

မကြားရ။ ကြီးကျယ်နေတာပါ။ ရွှေသုန္ဒရီကိုများ အဖက်မတန်သလိုနဲ့ ။
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့အခန်းတံခါးကို သူမခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ဆောင့်တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်သည် ။

‘ဝုန်း’

‘အမလေး’

‘ဟင်’

တံခါးက အလိုက်သင့်ပွင့်သွားပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လေးပါ သူ့အခန်းထဲ တံခါးနှင့်အတူပါသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲပြုလဲကျသွားလေသည် ။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

သူမအဖွင့်မှာ သူက တံခါးဖွင့်လိုက်တာပါ။ သုန္ဒရီ ရုတ်တရက် မထနိုင်တော့။ နာလိုက်တာ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားသဖြင့် သူမခါးက နာကျင်နေသည် ။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ထဖို့ ပြင်ပေမယ့် မထနိုင်။ ဒီလောက်နာကျင်စွာအော်ဟစ်ရင်း မထနိုင်ကိုပင် ကူညီခြင်းမရှိဘဲ သူရပ်ကြည့်နေသည် ။

‘နင်... နင်... အရမ်းရက်စက်တယ် အဓိပတိ၊ တမင်အကျင့်ယုတ်ပြီး သုန္ဒရီတွန်းနေမှန်းသိလို့ ဖွင့်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ အား... နာလိုက်တာ’
,

သုန္ဒရီမျက်နှာကို သူ စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွား

သည် ။

‘အဓိပတိ’

‘မင်းဟာမင်းဖြစ်တာ လူကို မတရားလာစွပ်စွဲမနေနဲ့ နော်’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

မင်းအဓိပတိက လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အပြင်ကို ထွက်သွားသည် ။
သုန္ဒရီ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ လဲနေရာကနေ ကြိုးစားပြီးထလိုက်ရ၏။
ခါးဆီမှ နာကျင်လွန်းနေ၍ ခဏရပ်နေပြီးမှ အပြင်ကို တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်၍ ထွက်လာရလေသည် ။

★